

Cái Lúm Đồng Tiền

Chiêu Hoàng

Hoàng ghét cái con bé ấy tệ. Nó xanh xệ gì đâu!! Khổ nỗi, càng "ghét" nó, Hoàng càng "phải" để ý đến nó nhiều hơn.

Lần đầu "đụng trận" với nó là trong ngày khai trường. Nó đi sấn sổ chẳng nhìn ai, đụng vào Hoàng một cái rầm, sách của nó đổ toé xuống đường. Một cuốn sách súyt làm Hoàng bẽ mũi. Nó vừa nhặt sách, vừa tía lia cái miệng: "Xin lỗi.. xin lỗi nghe..." Rồi chẳng cần nhìn Hoàng hay hỏi han lấy một tiếng, nó ù chạy vì đã trễ giờ học rồi...

Hoàng nhìn theo. Con bé thất cái bím cao tòng teng gần tới cái xoáy trên đỉnh đầu. Nó có đôi mắt tinh ranh, người gầy gò như cây sậy. Nhưng điểm đặc biệt nhất trên khuôn mặt nó là cái lúm đồng tiền. Mọi sự duyên dáng của nó đều chui vào cái trũng nho nhỏ trên má trái. Mỗi lần nó cười, trông nó lạnh và có duyên làm sao!!!

Nó thường đi chung với một cô bạn. Ngược lại với nó. Cô này hơi mũm mĩm và thấp người, mái tóc cắt ngắn cùn cộn ôm lấy khuôn mặt bầu bĩnh làm cho cô có vẻ tròn hơn. Hoàng không thấy cô có cái lúm đồng tiền giống như nó. Họ thường đi lúu rúu dính với nhau có vẻ tâm đầu ý hợp lắm... Ít khi nào Hoàng thấy họ vào cafereria để mua đồ. Thường là họ đem theo những hộp đồ ăn ngồi ngay ở bãi cỏ trong khuôn viên đại học, dưới những tán cây lớn, vừa ăn, vừa rù rì nói chuyện. Nhìn thoáng. Hoàng biết ngay đây là những "chú lính mới" vừa rời khỏi ghế nhà trường trung học để bước vào ngưỡng cửa của đại học. Nên cái gì con bé cũng làm ra vẻ rất quan trọng và nghiêm túc.

Từ cái ngày con bé làm Hoàng gần bẽ mũi. Hoàng đâm ra kiêm thêm một nghề phụ không lương, nhưng lại mất rất nhiều thì giờ. Đó là nghề "Điệp - Viên - Không - Không - Biết" để đi điều tra về lý lịch con bé. Cuối cùng Hoàng cũng biết đại khái những lớp học và thời khóa biểu trong tuần của nó. Hoàng còn biết thêm con bé tên gì nữa cơ. Nó tên Thùy. Ôi chao, tên thì như vậy, nhưng chẳng.. Thùy mì tí nào!!!

Nhiều lần, Hoàng lảng vảng muốn làm quen. Nhưng gần như con bé rất vô tình. (Đụng người ta súyt phải.... vào nhà thương vì bẽ mũi) mà những khi gặp nhau trong khuôn viên đại học, dọc theo hành lang, hay trên những bậc thang dẫn lên lớp học, nó nhìn Hoàng như một người xa lạ, chẳng thèm chào hỏi tí nào. Hoàng tức lắm. Giá nó đừng có cái lúm đồng tiền khiêu khích kia thì Hoàng.... thêm vào!!! "Cả trăm con gái, nghìn con gái. Nàng cũng chỉ là người con gái thôi!!!".... Nói thế, chứ dẫu Hoàng có đọc thuộc lòng câu thơ bất hủ đó thì cái "con gái ấy" vẫn quấy rối trong tâm Hoàng lắm. Hoàng cố nghĩ rằng mình ghét nó. Nhưng hình như cái "ghét" nó cứ đi theo chiều nghịch mới khổ thân Hoàng chứ!!

Cuối cùng, Hoàng cũng có dịp làm quen được với Thùy. Đó là gần cuối năm. Hội sinh viên Việt Nam có tổ chức một buổi picnic tất niên ngoài trời. Thùy cũng tham dự, và may mắn hơn nữa nàng nằm trong ban hợp ca của trường. Hoàng cũng bon chen xin một chân vào trong nhóm ấy. Ca hát thì Hoàng rất dở. Nhưng nếu nhập nhằng ca cùng một nhóm thì ai biết đẩy vào đâu. Dẫu giọng Hoàng có tệ thế nào chắc cũng chẳng sao.

Trước tết khoảng hơn một tháng. Ca đoàn trong trường tập dợt ráo riết. Nhưng hình như ông trời không tha cho Hoàng tí nào. Chẳng hiểu sao cứ hễ rướn cổ lên bắt đầu hát thì giọng Hoàng to nhất, ồm ồm, ngang phè không ra tông nào cả, bè cũng không ra bè, mà chính cũng chẳng ra chính. Dẫu Hoàng đã đứng lẫn trong nhóm và hạ thấp giọng mình xuống hát khe khẽ mà giọng vẫn cứ rõ mồn một. Cuối cùng, anh trưởng nhóm đành phải cho Hoàng ra rìa, vác đồ, vác đặc chạy vòng ngoài vậy.

Nhưng chính vì thế mà Thùy mới bắt đầu để ý đến Hoàng. Nàng hay cười phì ra mỗi khi nghe Hoàng chuẩn bị.... rống. Hoàng khắp khởi mừng thầm, cảm ơn giọng ca "bất hủ" của mình. Thật cũng không

uổng công cho Hoàng bon chen!!

Một lần, trong giờ nghỉ lao. Bọn con trai, con gái xúm xít vào nhau nói chuyện. Hoàng ngồi gần Thùy mon men làm quen:

- Tôi để ý mỗi lần tôi sắp hát sao thấy Thùy cứ cười hoài vậy?

Thùy nhìn Hoàng với ánh mắt ranh mãnh:

- Vì anh hát... hay quá. Không nhịn được cười.

Hoàng giả bộ ngu:

- Hay thì vỗ tay chứ sao lại cười được?

Thùy tùm tùm làm cho cái lúm đồng tiền khi ẩn, khi hiện trên má:

- Có loại "hay" mà phải cười chứ không vỗ tay!

Hoàng thả một câu thăm dò, hy vọng Thùy sẽ an ủi, nói vài câu lịch sự:

- Đúng là Thùy nói móc tôi. Thùy chê tôi hát dở chứ gì?

Ai ngờ, Thùy cắn môi, như cố nén nụ cười chực vỡ tuôn:

- Phải rồi. Giọng anh... "đặc biệt" quá. Chẳng cứ gì mình Thùy, mà ai cũng phải cười hết....

Đang nói chuyện thì con bạn phải gió của Thùy từ đâu hót hơ, hót hải lạc bạch chạy tới. Bằng một cử chỉ rất bất lịch sự, không cần xin phép, nó lôi Thùy đi sênh sếch về hướng cửa thì thăm chuyện gì đó. Còn lại Hoàng ngồi lại một mình, bức tức. Thầm nhủ: "Phải kiếm một thằng bạn cù lằn nào giới thiệu cho "con phải gió" ấy để nó đừng phá mình..."

Nhưng giới thiệu thằng nào "con phải gió" cũng đều chê hết. Hoàng tức lắm. Chàng có cảm tưởng nó đang giành nhau Thùy với mình. Hay nó là dân lesbian? Chẳng lẽ nào. Tuy "chúng nó" đi chung với nhau thật nhưng chẳng có cử chỉ gì đáng nghi ngờ cả.

Một buổi chiều, trong khuôn viên đại học nhạt nhòa nắng ủa. Thùy đi song song với Hoàng làm bộ hỏi băng quơ:

- Ở Thùy có điểm gì anh thích nhất?

- Cái lúm đồng tiền!.

Thùy tỏ vẻ hơi thất vọng, kêu lên:

- Chỉ có mỗi cái lúm đồng tiền thôi hả?

Hoàng khôn ngoan đủ để không bị Thùy đưa vào tròng:

- Đâu có. Đó là cái "thích nhất". Nhưng Thùy còn có nhiều cái đáng yêu lắm. Như cặp mắt nè. Mắt này đổ ai mà bắt nạt được nghe, lanh thì phải biết!! Cái miệng lém lỉnh nè... Tính tình dễ thương nè...

Thùy cười lên khanh khách cãi:

- Đâu có. Thùy chỉ.... hơi bắt nạt anh thôi mờ... (giải thích) Thùy "bắt buộc" phải bắt nạt anh trước kéo anh sẽ bắt nạt Thùy mất.

Hoàng biểu đồng tình:

- Ờ..., Thùy chỉ có... "khôn nhà, dại chợ" thôi. Mắt lạnh chỉ để dành bắt nạt anh tối đa, còn ra đường, dẫu thiên hạ làm gì thì cũng im thin thít. Chạy tuốt về nhà mới dám khóc...

Nghe Hoàng "tán" như thế. Thùy hất mặt, "Hừ" lên một tiếng ngắn, rồi hỏi:

- Còn anh ghét cái gì nhất?

Hoàng trả lời không do dự:

- "Con phải gió"...

Thùy ngạc nhiên, trợn mắt, khuôn mặt đỏ bừng lên vì giận:

- Hả? Anh bảo ai là "con phải gió"?

Hoàng biết mình vừa lỡ lời để làm Thùy hiểu lầm, vội vã đính chính:

- Xin lỗi. Anh lỡ lời. Ý anh muốn nói cái "con phải gió" là... là... bạn Thùy... Cái cô hay đi với Thùy ấy mà. Chứ không phải anh nói Thùy là... con phải gió...!!

Tuy nghe lời giải thích của Hoàng. Nhưng Thùy vẫn giận tím mặt. Nàng quyết chí giận thật dai cho Hoàng biết thân. Nhưng kỳ thực Thùy cũng chẳng giận được Hoàng lâu. Vì hình như, cái "thằng" có cái giọng ồm ồm hát dở ngoại hạng, ngoài hàng rào ấy cũng đã có một ấn tượng đặc biệt trong tâm Thùy mất rồi...

Cứ thế đó. Hai đứa yêu nhau rồi giận nhau. Ngủng ngoảng cả ngày. Tâm hồn Hoàng cứ nổi trôi như giá vàng lên xuống theo những buồn, vui của Thùy. Nhất là những lúc Thùy giận thì khổ biết mấy. Mà cơn giận cũng được chia làm hai loại đó nghe. "Giận ồn ào" và "Giận yên lặng"... Giận ồn ào thì đỡ... "sợ" hơn, Thùy chỉ đánh "võ miệng" ồn ào một lúc rồi quay ra ôm mặt khóc hu hu. Hoàng dễ dãi, Thùy dễ quên. Nhưng cái giận yên lặng mới đáng sợ. Nó còn yên lặng hơn cả "mặt trận miền Tây vẫn yên tĩnh" nữa.... Lúc đó, mặt Thùy lạnh như tiền. Đố mà có thấy được cái lúm đồng tiền thấp thoáng trên má... Nhưng lúc nào Hoàng cũng luôn luôn là người thua cuộc. Là người phải xin lỗi trước. Mặc dù, nhiều khi chẳng biết mình đã làm lỗi gì để xin.

Một đôi lần, oái quá, vì Thùy giận quá dai. Hoàng ngồi bó gối nghĩ thầm:

"Giá nó đừng có cái lúm đồng tiền ấy thì chưa chắc gì "ông" đã... mê...
Tức chết được!!!"